

Dins un jardí senyorial

MIQUEL COSTA I LLOBERA

Plau-me avançar per un jardí desert,
quan creix l'ombra dels arbres gegantina,
vegent sota el ramatge que s'inclina
com lluny blaveja l'horitzó entreobert.

Vegent muntanyes de contorn incert,
i en la pols d'or amb què la llum declina
daurada bellament qualche ruïna
dins la planura que en la mar se perd...

Plau-me veure de marbres rodejat
l'estany, on neden sobre l'aigua pura
bells cignes de plomatge immaculat,

i plau-me omplir la solitud obscura
de mon cor, amb la triple majestat
de la història, de l'art i la natura.

COSTA I LLOBERA, Miquel (1907): *Poesies*. Barcelona: Gili.